

טקסט מתוך ראיון עם הסופר סלמאן נאטור

אשרף פואח'רי: האם הקללה הזו שכתבתי עליה יום אחד אומרת: הצבועים יאכלו אותנו, אם נישאר בלי זיכרון, הצבועים יאכלו אותנו? אחרי שחלפו כל השנים הללו מאז האימרה הזאת, האם אתה עדיין מאמין שהכובש הוא צבוע ואנחנו הטרף, או שהצבוע אכל את הטרף ונגמר העניין?

לא, זה לא נגמר, אבל הצבוע הזה לא שבע עד עכשיו, ורואים כמה הוא אוכל יום אחר יום, ומסיבה זו עלינו להודות שכן, הצבוע הזה שכובש את אדמתנו ואת יכולותינו קיים, אלא ש יכול להיות שיש בנו צבוע אחר, ולכן נושא הזיכרון הוא לא רק להגן עלינו מפני אויב חיצוני, אלא הוא גם להגן עלינו מפני אויב פנימי, להגן עלינו מפני עצמנו, והצבוע לובש צורות שונות. מגלם בכוחות שונים ולכן שמירה על הזיכרון, הישארות על הזיכרון וחזרה לזיכרון זה מה שמגן עלינו מהצבוע הזה, כי נאכלנו על ידי צבועיים רבים, בחיינו אנו יודעים לעקוף את הצבועים, וכאן הכוח. של הטרף, והזיכרון הוא הנשק שלנו, הנשק של הטרף.